

מזת יקזת הכר שזה

וואס דורך איר שפירט מען די זיסקייט פונ'ם באשעפער

משיחותיו של הגאון רבי מנחם ברוך יאזעע שליט"א בעל 'מתיקות התורה'

סיפור לשולחן שבת

כחה של תפלה וותור...

"כי תבאו אל ארץ כנען אשר אני נתן לכם לאחזה ונתתי נגע צרעת בבית ארץ אחזתכם". איתא במדרש שהאמוריים הטמינו מטמוניות של זהב בקירות בתיהם ועל ידי הנגעים היו כלל ישראל נותצים את הבתים ומוצאים אותם. חז"ל מלמדים אתנו כאן יסוד עצום, לפעמים יש לאדם קשיים, הוא מקבל מתנה או קונה דבר חדש ולפתע זה מתקלקל לו והוא מלא עגמת נפש. לפעמים אדם מצפה זמן רב לישועה ולפתע במקום שיהיה טוב נהיה לו קשה יותר, ועלינו לדעת שה' בוחן אתנו אם אנו מתרעמים או שאנו מרפניים ראש ומוזים על כל הטוב שכן יש לנו, ובכך אנו זכאים לקבל עוד שפע ובעיקר לגלות את השפע והמטמון שנמצא אצלנו בתוך הבית.

ונביא כאן ספור נפלא בענין זה כפי שהובא לשלחן המערכת:

אני ב"ה בעל משפחה ברוכת ילדים, ההוצאות של כל בני הבית גדולות וברוך השם בכל יום אני רואה סיעתא דשמיא מיחדת, בערב פסח של שנה זו עמדתי ממש בלי פרוטה לפרוטה לא ידעתי מהיכן יהיו לי מעות להוצאות הגדולות של החג, על המקור עמדה רשימה ארפה של קניות שהכל היה בראשי פרקים, בגוה, נעלים, אכל ושאר מצרכים יחודיים ונצרכים לחג, בנוסף על תקונים וכלי בית שונים

לקח מהפרשה

התרופה שקדמה למצרע - מהי?!

אולם כאשר אדם לא עסוק במשך היום בחסדים שה' מרעיף עליו בהכרח שהוא יחפש וימצא רע, ולמרות שהוא יהיה צודק, מה הוא ירויח מכה שהוא כל הזמן ממרמר ויש לו בקרת על אנשים רבים; ולפיכך פתחה תורה בתורת היולדת שמהותה הפרת הטוב, והקדימה בזה רפואה למכת המצרע.

בימים אלו שאנו אבלים על פטירתם של כ"ד אלף תלמידי רבי עקיבא אנו גם בימים של הכנה לקבלת התורה, חז"ל תקנו לנו דוקא בימים אלו להתבונן שהתורה הקדושה אינה חכמה כשאר חכמות הגוים חלילה, התורה הקדושה הנה סם חיים שמענדת את נפש העוסק בה. ולפיכך תלמידים אלו שלפי דרגתם הגדולה תורתם לא היתה להם דרך למעשה היא להג כבוד זה עם זה, נפטרו דוקא בימים אלו, בכדי ללמדנו שישוד קבלת התורה זה חסד, עין טובה ומחשבה טובה על מי שסביבנו.

חז"ל מספרים לנו שכאשר רבי עקיבא חזר עם כ"ד אלף תלמידיו יצאה אשתו לקראתו, וכשראוה תלמידיו בקשו להודפה, מיד אמר להם הניחו לה - "שלי ושלכם שלה הוא" - רבי עקיבא שהלך ללמד תורה מתוך שפלות וישב עם בנו בפתח עם עוד ילדים קטנים למרות שכבר היה בגיל ארבעים, רבי עקיבא ששמש את רבותיו וקנה מהם עוד ועוד תורה של חסד, הוא זכה להעביר את התורה <<

פרשיות תזריע-מצרע שעוסקות בתורת המצרע פותחות בתורת היולדת, ויש להבין מדוע נכנסה תורת היולדת דוקא בפרשיות אלו ולא בדיני הקרבנות האמורים בתחלת החמש, והנה אמרו חז"ל (ויקרא רבה ט"ו): "אמר הקב"ה אני אמרתי לה הבא קרבן לדה ואתה לא עשית כן, חייך שאני מצריק אותך לבוא אצל הכהן, כמו שנאמר אדם כי יהיה בעור בשרו... והובא אל אהרן הכהן".

חז"ל מלמדים אתנו כאן שיש קשר ישר בין תורת היולדת לתורת המצרע;

מהות ישיבת היולדת להתבונן בחסדים הגדולים שעשה עמה הק-ל והקרבנות שלאחר מכן הנם בטוי להכרת הטוב על הולד שנולד ברחמים גדולים, וכמו שמוזכר

בראשונים (החנוף שצב, טור ועוד) הברכה הנפלאה שיש נוהגים לברך בפדיון הבן וזה לשון הברכה: "אשר קדש עבר במעי אמו ולא רבעים יום חלק רמ"ח איברים שבו ונפח בו נשמה... עור ובשר הלבשו ובעצמות וגידים סככו ... וזמן לו מאכל ומשתה וזמן לו שני מלאכי השרת לשמרו וגו'".

ועל זה אמר דוד מלכנו שירה כמו שאמרו חז"ל (ברכות י) שהתבונן בכל זה והודה לבורא על רב טובו וחסדו, וכאשר אדם עסוק בחסד הוא לא עסוק ברע, הוא בא לכהן בכדי לקבל ממנו דעת איה להכיר טובה ואינו נצרך לבוא עם קרבן מצרע ולקבל דעת איה לפרש מהרע, כי הוא לא עסוק ברע.

המשך לקח מהפרשה

בעצם הוא עשה לעצמו טוב, הוא זוכה להיות עשיר בחיים טובים ושלוים ולא בחיים של כעס ומדון שרק גורמים למחלות ושאר מרעין ביטחון רח"ל.

חז"ל במסכת ראש השנה (טז.) מביאים מחלקת אם אדם נדון פעם בשנה או בכל יום או בכל רגע, ואפשר לבאר בזה שלא פליגי, אלא מלבד הדין שיש לאדם בראש השנה ה' שולח לו הזדמנויות בכל יום ובכל רגע, ואם אדם חכם והוא מנצל את ההזדמנות הוא יכול לבטל את הדין הקשה שנגזר עליו בראש השנה ולזכות בדין טוב. לפעמים כאשר אדם מקריב משלו לאחרים או שהוא מתגבר ולא כועס או לא מחליש דעת של אדם אחר הוא זוכה באותו זמן בדין, כמאמר חז"ל שה' מותר למי שמוותר.

חז"ל אומרים: (חלין פט.) "מה אמנותו של אדם בעולם הזה, ישים עצמו כאלם". גם אם אתה רואה שחברך לא נוהג כמוך, גם אם מישוהו הולך בדרך אחרת משלך, זה לא אומר שהוא טועה, לא צריך להגיב ולהוכיח. וזה לא רק אצל החכמים שסביבנו, גם בתוך הבית צריך לנהוג בחכמה, איך וכיצד להעיר לא מתוך התפרצות ולא מתוך כעס, ואדרבא, דוקא כאשר מעירים בהרגשה ובאופן חיובי, הדברים הנאמרים, מתקבלים ומתישבים על לב השומע.

כאשר רבי יצחקא נתן לאשתו תכשיט של יהושלים מזהב כמו שאמר לה...

הסבלנות שנה המון. פעמים רבות דוקא הילדים שהיו בטוחים שהם הכי לא מצלחים, הם הצליחו הכי הרבה ומסיעים להוריהם. דוד מלפנו אומר "הזיעים בדמעה ברנה יקצרו", הזריעה היא קשה, אבל כל נתמקד בזריעה, נמתין לקצירה, ונראה איזה פרות משבחים.

אמרו חכמינו זכרונם לברכה: 'שוב יום אחד לפני מיתתך, בכל יום על האדם לערוך חשבון נפש, היאך הוא משלים את עצמו, על ידי שהוא מכיר טובה ואינו מתאונן, אלא להפך, מחלק מחמאות לבני ביתו, ומודה להם על האכל הנפלא ועל הסדר שהם מסדרים את הבית עבורו, וזה חביב מאד לפני הבורא, כי זה מראה שהאדם מכיר טובה ומעריך את כל הטוב שיש לו, מהבורא ומשליחיו הרבים.

חז"ל (ב"ב יא.) מספרים על בנימין הצדיק שעמד ופרנס משלו לאלמנה אחת בשני בצרת ובשכר זה חי עוד כ"ב שנה. ידועים אינספור של ספורים על אנשים שארחו בביתם את הוריהם המבוגרים שהיו זקוקים לעזרה ובכל אתו זמן הם ראו בחוש שיש להם שפע גדול וסיעתא דשמיא מיחדת שלא נזקקו לרופאים, ועוד ועוד, כי לתת זה לא רק לקבל אלא הרבה יותר - זה להיות צנור לשפע האלוהי - ומי שנותן יותר מושך לעצמו שפע גדול יותר.

בכל יום ויום עלינו לספר ולהוסיף עוד טוב ולמרות שהוא קטן בסוף הוא יצטרף וישלים לנו להכנס לשער החמשים ולקבל את התורה ולהתקדש על ידה. וזה שחז"ל מאריכים לספר על אנשים שקנו את עולמם בשעה אחת, ועלינו להיות חכמים לספר ולהעריך את הזמנים הללו של הנסיונות ולעמוד בהם בגבורה ובכך לזכות לכל טוב.

להורות הפאים דרך חמשת תלמידיו הגדולים; מאידך כ"ד אלה תלמידיו לפי דרגתם תורתם לא היתה תורת חסד, וכאשר רבי עקיבא נתן לאשתו תכשיט של ירושלים מזהב כמו שאמר לה, הם אמרו לו "בישתנו רבנו", ומחמת כך הם לא זכו להעביר את התורה ונפטר. ללמדנו שבימים אלו עלינו להתכונן לקבלת התורה עם בחינה עצמית על מדותינו ומעשינו ובעקר בבית פנימה.

ובכדי לזכות לכך עלינו להיות בהכנעה ולראות טוב בזולת, ההפך מבעל לשון הרע שמחמת גאותו הוא מטיל דפי באחרים; וכאשר אדם לומד תורה בדרך של עין טובה אזי התורה מצמיחה בו עוד מדות טובות ונפשו מתרוממת.

זה שאמרו חז"ל שהארון היה נושא את נושאי, ארון הברית - התורה הקדושה - מרימה את מי שעוסק בה, כאשר אדם לומד הוא לא עשה טובה לאף אחד אלא הוא בעצמו מרויח מכה, הוא מקבל מהתורה רכות והוא מזכך את נפשו. ולפיכך בזמן שהעביר דוד את ארון הברית ועזה החזיק את הארון, נהרג עזה מחמת שטעה לחשב שהארון צריך שישאוהו ולא הבין שהארון נשא ומרומם את האדם.

בהמשך הנביא מובא שכאשר היה הארון בבית עבד אדם הגתי ועבד נהג כבוד בארון, ובעקר נהג לפי דרכי התורה הקדושה במדות הטובות שטמונות בה והתנהג באצילות עם בני ביתו, אזי הוא התברך בשפע דרך בני ביתו; כי השכיל להכניס את ארון הברית - את פנימיות התורה לתוך ביתו - וכן דוד מלפנו הכניס את הארון לעיר דוד ולמד את כל ישראל להכניס את הארון לביתם.

זה מה שאמרו חז"ל שבכל שבת שני מלאכי השרת מלוין את האדם לביתו, המלאכים שנבראים מהתפלות והלמוד של האדם עצמו, מלוין אותו לביתו, כי הם באים לתוך הבית פנימה לראות מה הוא עשה עם התפלה והלמוד שלו; כאשר אדם בא הביתה והפך עורף לכבוד שבת ברגע ובשלוה, והוא עשה קדוש ומחזיר לכל בני ביתו הכרת הטוב לבורא על הבריא הנפלאה ועל כל הטוב שהוא עשה לנו, וכן הוא שר "אשת חיל" ומודה לאשת החיל שטורחת ועמלה לכל בני הבית, אזי תורתו היא תורת חסד והמלאכים מברכים אתו שיזכה כך גם לשבת הבאה; מאידך כאשר אדם משאיר את הלמוד בבית המדרש והוא בא הביתה עם קצור רוח והוא רוטן על כל דבר שלא נח לו - זה מראה שהלמוד לא קדש ועדן אותו.

ולפעמים אדם חשב שהעבודה שלו בחיים הנה בדברים גדולים, ולכן אנו ספרים ספירת העמר ומתחילים מיום אחד כי דוקא הדברים הקטנים יכולים להקנות לאדם עולם הבא, כגון מה שאדם נכנס הביתה עם מאור פנים, שאדם לא כועס וצועק בבית, שהוא סולח מותר ולא מעכיר את האוירה בגלל דברים קטנים ושוליים - זה מה שיעמוד לו - רבא אמר לבני עירו מחוזה: "אוקירו לנשיכו כי היכי דתתערתו", לפעמים אדם חי בזכות בני ביתו, לפעמים מה שהוא לא מקפיד בבית והוא מרגיש שהוא מטיב בכך לאחרים,

מחמאות בבית, בסביבה שלנו, וכי זה עולה לנו פסח? שלמה המלך חבר פרק שלם על 'אשת חיל', למה לחכות לאחר מיתה ועשרים של בן הזוג, בכדי להבין כמה טוב קבלנו וכמה יש להעריה, למה שלא נתן מלים טובות ומעודדות בבית?

וזה שאמר בן עזאי (שלא התחמתו), הוי רץ למצוה קלה, שמצות נשואין נדמית לאדם כמצוה קלה וגשמית, ברם כאשר אדם מקיים זאת בשלמות, הוא ירכש בכך שלמות גדולה ומצוות נוספות רבות וטובות.

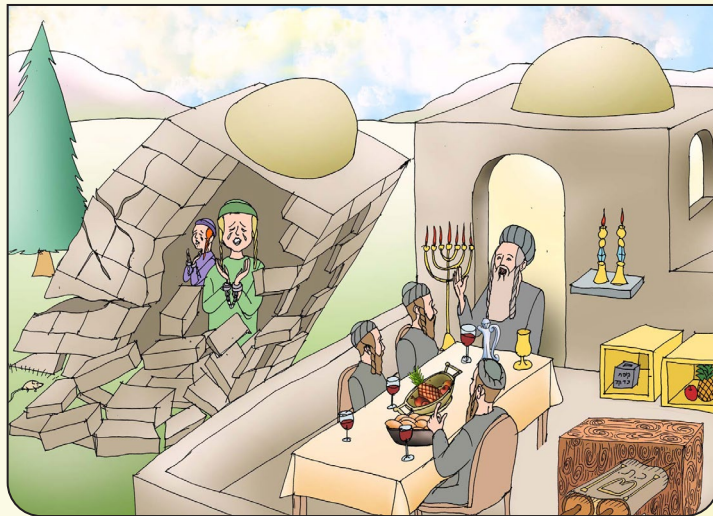
"כנגע נראה לי בבית" אמר אביי אסור לאדם שיפתח פיו לשטן (ברכות יט). וכן איתא במשנה בנגעים (פי"ב) שאפלו תלמיד חכם לא יאמר 'נגע נראה לי בבית' אלא 'כנגע נראה לי בבית', זה למוד עצום לכל אחד ואחד שינגיל את לשונו לדבר אך טוב על כלל ישראל ועל עצמו, כי לפה האדם יש כח עצום לפעל פעולות לטב ולמוטב, וצריך להיות חכם ולנתב את הדבורים בכדי להשפיע אך טוב וחסד על כלם.

וכן אנו למדים מפרשה זו כחו של דבור מהו, כמה אפשר לחזק ולרומם, לדבר ולהמריץ על ידי דבור קטן. מדוע שלא נחלק

פנינים מצויידיים

ולתפלל, והוא רואה את האנשים בסביבתו, היאך הם לומדים ומבינים את הלמוד הרבה יותר טוב ממנו.

דוקא הקשיים הללו שוים לאין ערך לפני הקב"ה, שמביט בנו היאך אנו מתעלים ולא נותנים לקשי לשבש את ימי חיינו, וכבר אמרו חז"ל 'פעם אחת בצער ממאה שלא בצער' בזמן שאדם בנסיון והוא מתגבר, זה שוה יותר מפעמים רבות שהוא לומד ומתפלל בקלות ובהצלחה.

ישנם נגעי בתים ונגעי בגדים ונגעי הגוף, שכאשר אדם לא מתמקד בטוב שיש לו בבית שלו, הוא לא מעריך את בני ביתו כראוי, או שהוא לא מעריך את הבריאות חלילה, הוא בטוח שלא טוב לו, או שהבית של השני או המקום השני מצלח יותר אזי ה' שולח לו נגע, והוא משכיל לראות כמה טוב היה לו עד עכשו, שהוא לא צריך לשבר את ביתו או לשרף את בגדו.

פרשה זו של מצורע צריכה להיות נר לרגלינו בכל זמן: היות שלכל אחד ואחד מאתנו, יש נסיונות בכל פעם בענין הקנאה, אם זה כאשר החבר קונה דירה גדולה יותר משלנו, או רכב מפאר יותר, או שהוא יודע ללמד יותר טוב, או שהוא פותח ארגון של חסד גדול והוא מצליח, או שיש לו עסק מצלח, או הכנסות גבוהות בכל חדש, או שהשני מתחתן, או שיש לו ילדים לפנינו, והאדם בטבעו קשה לו לראות בהצלחת החבר, בפרט כשהוא טועה לחשב שזה בא על חשבוננו האישי.

ועלינו לדעת כיצד להתמודד עם המחשבות הללו, ובראש ובראשונה עלינו לבלום את עצמנו, לפחות לא לתת למחשבות לבוא לידי מעשה, לא לדבר על השני חלילה, ובודאי לא להזיק או להצר לו חלילה, וזה לבד דבר גדול מאד. ואחר כך עלינו לשבת עם עצמנו, כענין ישיבת המצרע, ולהתבונן שה' שולח לנו את הנסיון והקשי הזה, בכדי שנתעלה במדות טובות, כי דוקא כאשר נתגבר על הקנאה שבנו, נזכה לקנות מדות טובות.

המקד בשמים שונה מהמקד בארץ, לפעמים הזמן הזה שאדם נופל ברוחו - על שהוא ממתין זמן כה רב לישועה שלו, ואלו אחרים מצליחים והולך להם בקלות, או שהוא מתמודד עם פרנסה, ואלו חברו עושה חיל, וכן ברוחניות שקשה לאדם, ללמד

עצם זה שאדם רואה את הכל טוב, זו הברכה הגדולה ביותר, ולפיכך אנו כופלים בהלל 'הודו לה' היות שכאשר אדם צועק ומהלל את ה', ואומר: 'אבא היקר הכל טוב לי, הכי טוב שיכול להיות, אתה נותן לי בריאות, אני לא מרתק למטה בבית חולים, אני לא צריך לעבור דיאליזה, ואין לי גוון שרירים, הכל פועל ותקין אצלי, אתה נותן לי משפחה, בחרת בי להיות מהעם שלך, אני מקף בכל כך הרבה טוב, ואני צועק הודו לה' כי טוב'. אזי ה' משיב לו, 'כי טוב' ומרעיף עליו כל טוב, וזה ענין הכפילות, וכמו שנאמר במדרש על הפסוק 'ה' צלף' שמה שאדם עושה, ה' עושה כנגדו.

וכאשר אדם יתבונן בכל הטוב, שיש לו, הוא לא יקנא בזולתו, וצריך להשריש את זה בבית, לא לדבר שלילי, על שום קהלה ועל שום שכונה ועל שום עיר חלילה, לראות את הכל טוב לדבר על כלם טוב, והילדים לומדים ומתנהגים כמו שהם שומעים בבית, ולפעמים אם נותנים בקרת ורואים רע בחלק מכלל ישראל חלילה, זה נכנס לילדים, וקשה להוציא זאת, כי הם מקבלים על עדה זו או על אנשי מקום מסים, תוית של חסרון כל שהוא, ולפיכך צריך לעסק בחסד, וזה ירעיף על הילדים עין טובה.

פּרשׂתנו עוסקת בתורת המצדע, ואמר חז"ל (ערכין טז): "על שבעה דברים הנגעים באי, על לשון הרע וכו'", והינו שחז"ל מלמדים אותנו שכפאשר קורה לאדם מקרה מצער או חלי או משב, זה מקו מאתו יתברך בקדי לעורר את האדם במה עליו להשתפר. וזה יסוד האמונה, לדעת שהקב"ה מוליך אותנו על כל צעד ושעל, ובוחן את מעשינו ודרכינו.

ולפיכך כפאשר המצדע הזה בא לכהו, הכהו הזה מצוה עליו לפרש שבע ימים; קדם כל, על האדם לבחון את דרכיו, מעשיו וטהר לבו ומדותיו. ובקער עליו לבחון, האם אנו מתרעמים ומקנטרים או שאנו רואים את כל הטוב שסביבנו ושמים בחלקנו הטוב. כפאשר אדם שמח וטוב לב, והוא רואה את כל החסד שה' מרעיף עליו, זה מביא ענוה והכנעה, ואינו מחפש להתקוטט על כל דבר ולא לדבר רע על שום אדם, פי הוא רואה את הכל טוב.

וכשם שכל העולם נעשה חשוף בליה, כן לכל אחד ואחד יש ימנים של חשף. וצריך לדעת שה' שולח לנו את הקשיים בכדי שנהיה קרובים אליו ולא נחלש בדעתנו ונתפגס בתוה עצמנו חליה, אלא נדבר עם הקב"ה ונשפך לפניו שיחנו. וכמו שאמר חז"ל (ר"ה יז): על שם ה' שנאמר ב"ג מדות שנאמר אחרי החטא של כלל ישראל: אני ה' קדם שיחטא האדם ואני ה' אחרי החטא - שכפאשר אדם צועק לקב"ה ואומר: 'רבונו של עולם, חטאתי לפניך ואני חפץ לשוב בתשובה ולהיות קרוב אליך ואתה נותן יד לפושעים, פי אחרי החטא מתגלה כמה אתה קרוב לבניך למרות שחטאו ואתה מלנה אותנו תמיד...'

וב"ג מדות של רחמים נאמר "אך אפים", ונאחנו צריכים להדבק בדרכי האל לדעת שלכל נסיון שהקב"ה מביא לנו הנו הזדמנות עבדנו לקנות מדות טובות לבחון את עצמינו במה עלינו להשתפר. ובמקום להתרעם על האנשים שסביבנו נתבונן איך אנו מתקנים את הפעס וחסר הסבלנות שבו, ולפיכך מדת האמת נאמרה אחרי "אך אפים" - שנהיה עם סבלנות ונחפש באמת האיד נתקן את עצמינו. ובכדי לזכות לכה עליו לקבל מרב שידיך אותנו כיצד לצעד בדרך האמת, ולא נעסק לתקן את האנשים שסביבנו, אלא את עצמינו.

שבייתי היה זקוק להם ואני לא ידעתי אנה אני בא.

ביום הראשון שהילדים יצאו לחפשת בין הזמנים שאלתי את בני ביתי במה אוכל לעזר, והיא השיבה שאם אוכל לקחת את הילדים למספר שעות מחוץ לבית זה יקל עליה מאד, ארגנתי את כל הילדים ואמרתי להם בשמחה והתרגשות שאנו עומדים לצאת להתפלל בקבר רחל אמנו, כלם שמחו וצהלו. ארגנתי בשקית מעט חטיפים שגשארנו לנו ממשלוחי המנות ועלינו על אוטובוס שנוסע למאמע רחל.

בדרך הילדים השתוללו ואני השתדלתי שלא לכעס, כפאשר הגענו ישבנו באיזה פנה ואמרתי לילדים שיתפללו, אחרי כמה שניות התפתח בין שני ילדים מריבה על המקום, זה טען שהכסא שלו וזה טען שהכסא שלו, הם ממש התחילו לריב ואני הרגשתי שסבלנותי פוקעת, היו לי על הלשון מלים כדרבנות, רציתי לומר להם "אתם לא יכולים דקה לשבת רגיע? תתנו לי כמה דקות להתפלל, אי אפשר אתכם".

אולם ברגע האחרון הבחנתי במצבת הקדש של רחל אמנו ופניתי לילדים ואמרתי להם: "ילדים יקרים, תסתכלו על המצבה של רחל אמנו, לא היה לרחל קל בחיים היא סבלה מאד, לקחו לה את בעלה, לא היה לה ילדים שנים רבות, אבל היא לא כעסה, היא שתקה ושתקה, היא ותרה לאחותה בשמחה ובזכות זה זכתה לכל המעלות הטובות. ילדים יקרים, בואו נלמד מרחל אמנו לותר, להיות רגועים ושלוים, לא לריב, לסלח ולתת לאחרים גם כפאשר זה קשה.

ילדים יקרים אם תותרו ה' יתן לנו כל טוב, יש לו את הכל הוא רק מחפה שנבקש ממנו, הבה נבקש כלנו שה' יפתח את אוצרו הטוב ויתן לנו בריאות ופרנסה ברוח בכדי שנוכל תמיד להודות לו מרב טוב ולעסק בתורה בהרחבת הדעת. הרגשתי שהתפללות הללו שהתפללתי יחד עם הילדים בקעו מעמק הלב, הילדים שלפני רגע היו בסערת רגשות של מריבה ואשמה, ישבו רגועים ושלוים, המשכנו להתפלל ואחר כך שבנו הביתה.

בדרך, תוך כדי שהאוטובוס יוצא מאזור בית לחם אני מקבל שיחת טלפון מחמי, הוא שואל לשלומי ולשלום כל המשפחה ואחר כך אמר לי: תקשיב חתני היקר, ישבתי וערכתי חשבון בהכנסות שלנו, התיעצתי עם הרב שלנו ויחד עם רעייתי החלטנו להעביר לה בכל חדש מה שישאר לנו מהמעשרות, כבר עכשו יש לנו סכום שברצוננו להעביר לה וכן בכל חדש כמה שישאר לי מכספי המעשרות שלא העברתי לצדקה אני אעביר לה. שמחתי מאד התרגשתי לראות את ישועת ה' ששמע לתפילתי והחיש את ישועתי, הודיתי לחמי והעברתי לו את פרטי חשבון הבנק.

עברו כמה דקות ואני מקבל טלפון מאמי, היא אמרה שהם חשבו להתארח אצל אח אחר בחג ראשון של פסח אבל מסבה מסוימת זה לא מסתדר ואם מסתדר שיתארחו אצלי, אמרתי שאני אברר עם רעייתי ואשוב אליהם, רעייתי השיבה בחיוב ואני מהרתי להזמין את הורי בשמחה, אבי אמר שהוא מעביר לי על אתר סכום של שלשת אלפים שקל לחשבון בכדי שאוכל לקנות את צרכי החג ברוח ובשפע.

שרשרת ההשגחה לא פסקה: למחרת הודיעו בשכונתנו שיש חלקה של נעלים חדשות לילדים, ובלי הרשמה מהרתי למקום החלקה, ובסיעתא דשמיא ממש מצאתי נעלי שבת חדשות בקרטונים לכל הילדים שהיו זקוקים לכה.

בנוסף קבלנו שפע של מוצרים מהקמחא דפסחא ולי לא נותר אלא לפרש ידים, לקבל את כל השפע, להרים עינים ולומר לקב"ה: אני מתבייש מכל הטוב והחסד שאתה מרעיף עלי, אני בטוח שזכות הותר והתפלה של תשב"ר הם אלו שפתחו לנו את צנורות השפע.

אני מודה לה' על כל הטוב ובקער על השעור באמונה ובכח התפלה שהענקת לנו בחג זה - חג האמונה.

